

Sygn. akt III AUa 286/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SSA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SA Małgorzata Pasek
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 r. w Lublinie

sprawy L. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość renty, wypłatę wyrównania i odsetki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 lutego 2018 r. sygn. akt VIII U 913/17

oddala apelację.

Elżbieta Czaja Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Małgorzata Pasek

III AUa 286/18

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 9 marca 2017 roku wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 3 stycznia 2017 roku sygn. akt VIII U 1666/16 i ustalił L. M. prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku, przyjmując do ustalenia wysokości świadczenia (...) 92,25%.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł L. M. domagając się ustalenia do wysokości świadczenia kwoty bazowej w wysokości 3080,84 zł, zasądzenia odsetek za okres od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia wykonania wyroku z dnia 3 stycznia 2017 roku, przedstawienia matematycznego wyliczenia świadczenia rentowego za okres od dnia 1 września 2011 roku do dnia 3 stycznia 2017 roku oraz wyrównania świadczenia rentowego za okres

od dnia 1 września 2011 roku do dnia 30 listopada 2013 roku i od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia wykonania wyroku z dnia 3 stycznia 2017 roku wraz z odsetkami wobec zmiany decyzji z dnia 10 grudnia 2014 roku wyrokiem Sądu z dnia 3 stycznia 2017 roku, przy przyjęciu w/wymienionej kwoty bazowej i (...) 92,25 %

Kolejną decyzją z dnia 4 kwietnia 2017 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy wypłaty odsetek z tytułu zwłoki w wypłacie świadczenia w związku z wykonanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 3.01.2017 r. sygn.akt VIII U 1666/16.

Decyzja ta również została zaskarżona przez wnioskodawcę, który domagał się zasądzenia ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 10 grudnia 2014 roku wobec nieprawidłowego wyliczenia wysokości świadczenia rentowego poprzez zaniżenie (...) i wydanie decyzji w dniu 10 kwietnia 2014 roku bez uwzględnienia zaświadczenia o zatrudnieniu wystawionym przez (...) S.A. Wnioskodawca podniósł, iż zaświadczenie (...) wystawione dnia 11 lipca 2014 roku oraz dnia 8 grudnia 2014 roku przez (...) S.A. za okres pracy od dnia 5 września 1980 roku do dnia 29 listopada 1995 roku było złożone do ZUS.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska na rozprawie, tym, że wnioskodawca sprecyzował swoje stanowisko, wnosząc o zasądzenie odsetek od dnia 17 grudnia 2014 roku do dnia 15 marca 2017 roku, tj. do daty, w jakiej ZUS wykonał wyrok Sądu Okręgowego z dnia 3 stycznia 2017 roku, domagając się naliczenia odsetek od kwoty wyrównania, jaka została wyliczona w decyzji z dnia 9 marca 2017 roku oraz wyrównania świadczenia rentowego za okres od dnia 1 września 2011 roku do dnia 30 listopada 2013 roku naliczonego od różnicy świadczenia wypłaconego, a wyliczonego od (...) 92,25 %, tj. w oparciu o zaświadczenie (...) złożone do ZUS dnia 8 grudnia 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami naliczonymi od dnia 1 września 2011 roku, natomiast cofnął żądanie w przedmiocie przyjęcia kwoty bazowej.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 roku:

1. odrzucił odwołanie od decyzji z dnia 9 marca 2017 roku w przedmiocie zasądzenia odsetek;
2. umorzył postępowanie w przedmiocie przeliczenia świadczenia od kwoty bazowej 3080,84 zł
3. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 9 marca 2017 roku i zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 1931,67 zł tytułem wyrównania świadczenia rentowego należnego za okres od 1 września 2011 roku do 30 listopada 2013 roku ;
4. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 4 kwietnia 2017 roku i zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy ustawowe odsetki, a od dnia 1 stycznia 2016 roku ustawowe odsetki za opóźnienie od należnego miesięcznie świadczenia rentowego wyliczonego przy przyjęciu (...) 92,25% od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 31 marca 2017 roku płatne od dnia 7 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;
5. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 4 kwietnia 2017 roku i zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy ustawowe odsetki, a od dnia 1 stycznia 2016 roku ustawowe odsetki za opóźnienie od należnego wnioskodawcy miesięcznie świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy za okres od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 31 marca 2017 roku płatne od dnia 17 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;
6. przekazał wniosek z dnia 10 kwietnia 2017 roku w przedmiocie zasądzenia odsetek od kwoty wyrównania świadczenia rentowego należnego za okres od dnia 1 września 2011 roku do dnia 30 listopada 2013 roku do organu rentowego celem rozpoznania zgodnie z właściwością;
7. oddalił odwołania w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy ustalił, że L. M. w dniu 27 września 2011 roku wystąpił z wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, który został załatwiony decyzją odmowną z dnia 26 stycznia 2012 roku. Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 roku, sygn. akt VII U 1911/12, zmienił decyzję z dnia 26 stycznia 2012

roku i ustalił wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2011 roku do dnia 30 listopada 2013 roku, ustalając odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie w przepisany terminie wnioskodawcy prawa do renty. Apelacja organu rentowego od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 8 października 2014 roku, sygn. akt III AUa 626/14.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 kwietnia 2014 roku wydał decyzję z dnia 10 grudnia 2014 roku, ustalając wnioskodawcy wysokość świadczenia rentowego i kwotę wyrównania za okres od dnia 1 września 2011 rok do dnia 30 listopada 2013 roku w kwocie 41 302,98zł brutto wraz z odsetkami. Wskaźnik podstawy wymiaru został ustalony na poziomie 85,93 %, podstawa wymiaru w kwocie 2425,51 zł, natomiast wysokość renty na kwotę 1582,14 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenie z lat: 1977-1979, 1981-1990, 1996, 1998, 2000-2004. ZUS wyliczając świadczenie oparł się na dowodach złożonych przez wnioskodawcę, w tym zaświadczenie (...) wystawione przez (...)z dnia 3 października 2003 roku za okres 1981-1990.

Wnioskodawca nie zgodził się z decyzją z dnia 10 kwietnia 2014 roku i wniósł od niej odwołanie kwestionując prawidłowość wyliczenia świadczenia rentowego w oparciu o przyjęcie (...) na poziomie 85,93 %, a nie w wysokości 92,25 % jakie został wyliczony w sprawie o wysokość kapitału początkowego sygn. akt VII U 1660/14 w oparciu o złożony nowy dowód zaświadczenia(...) wystawione przez (...)z dnia 11 lipca 2014 roku, przekazane przez Sąd do ZUS dnia 8 grudnia 2014 roku.

W dniu 8 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie VII U 1660/14 zwrócił się o weryfikację decyzji o wysokość kapitału początkowego poprzez uwzględnienie zaświadczenia (...) wystawionego przez (...)za lata 1980 i 1991 – 1995. Jednocześnie przesłał do ZUS zaświadczenie (...)z dnia 11 lipca 2014 roku. Z przedmiotowego zaświadczenia wynika, że L. M. w okresie od dnia 5 września 1980 roku do dnia 29 listopada 1995 roku był zatrudniony jako agent stacji benzynowej. W 1991 roku otrzymał łączną kwotę wynagrodzenia w wysokości 19745170 zł, w 1992 roku 25371000 zł, w 1993 roku 32740000 zł, w 1994 roku 42972600 zł. Wskazane w zaświadczeniu kwoty wynagrodzeń nie zostały uwzględnione przy obliczaniu wysokości renty w decyzji z dnia 10 grudnia 2014 roku.

Jednocześnie wnioskodawca w dniach 10 października 2014 roku, 8 grudnia 2014 roku wystąpił do ZUS o wykonanie wyroku SA w Lublinie z dnia 8 października 2014 r. w zakresie ustalenia prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2011 rok do dnia 30 listopada 2013 roku. Wraz z wnioskiem L. M. nie złożył żadnych dokumentów w zakresie przeliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Wyrokiem z dnia 3 stycznia 2017 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sygn. akt VIII U 1666/16, rozpoznając cztery odwołania wnioskodawcy, w tym od decyzji z dnia 10 kwietnia 2014 roku, z dnia 27 stycznia 2015 roku ustalił wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku i zobowiązał ZUS do wyliczenia świadczenia w oparciu o (...) 92,25%. W zakresie ustalenia prawa do renty Sąd Okręgowy oparł swe ustalenia na dowodach leczenia zgromadzonych w aktach ZUS, opinii biegłych sądowych. Zgromadzony materiał dowodowy na etapie postępowania przed ZUS, przy prawidłowej analizie i ocenie był wystarczający do ustalenia częściowej niezdolności do pracy wnioskodawcy na dalszy okres po dniu 1 grudnia 2013 roku (opinia k. 34, 40). Wnioskodawca skarżąc decyzję ZUS z dnia 10 grudnia 2014 roku podniósł, iż domaga się przeliczenia świadczenia rentowego w oparciu o zaświadczenie (...) wystawione przez(...), które wpłynęło do ZUS dnia 8.12.2014 r. Wyrok Sądu Okręgowego z dnia 3 stycznia 2017 roku uprawomocnił się w dniu 7 lutego 2017 roku, a do organu rentowego wpłynął w dniu 24 stycznia 2017 roku. Zaskarżoną decyzją z dnia 9 marca 2017 roku ZUS wykonał w/wymieniony wyrok i ustalił wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od na okres od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku przy przyjęciu (...) 92,25%. Wyrównanie za okres od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 28 lutego 2017 roku wraz z dodatkiem 50 zł łącznie 66268,07 zł ZUS przekazał w dniu 15 marca 2017 roku.

Analizując kwestię wyrównania jakiego domaga się wnioskodawca w oparciu o wyliczenie świadczenia rentowego należnego za okres od dnia 1 września 2011 roku do dnia 30 listopada 2013 roku Sąd Okręgowy podniósł, że w tym

zakresie Sąd orzekający w niniejszej sprawie jest związany prawomocnością wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 3 stycznia 2017 roku sygn. akt VIII U 1666/16. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wykonując zatem przedmiotowy prawomocny wyrok ZUS był zobligowany do jego wykonania zgodnie z treścią orzeczenia, a Sąd orzekający jest zobowiązany w świetle przepisów prawa dokonać oceny czy zaskarżona decyzja ZUS jest prawidłowa pod tym względem - czy prawidłowo wykonuje prawomocny wyrok Sądu. Organ rentowy nie wniósł od przedmiotowego wyroku apelacji, nie wniósł o jego uzupełnienie, czy o wznowienie postępowania, a zatem zgodził się z jego treścią także w tym zakresie, iż wówczas Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzją z dnia 10 grudnia 2014 roku. Odwołanie od przedmiotowej decyzji obejmowało żądanie wnioskodawcy wyliczenia świadczenia rentowego ustalonego w tej decyzji, zatem za okres od dnia 1 września 2011 roku do dnia 30 listopada 2013 roku przy przyjęciu (...) 92,25 % . Skoro zatem decyzja ta została zmieniona i Sąd Okręgowy powołanym wyrokiem w sprawie VIII U 1666/16 ustalił (...) 92,25 % co do ustalenia wysokości świadczenia rentowego za okres od dnia 1 września 2011 roku do dnia 30 listopada 2013 roku, obecnie Sąd orzekający nie może zmienić tego rozstrzygnięcia i należy je wykonać. ZUS wykonując wyrok Sądu Okręgowego z dnia 3 stycznia 2017 roku winien wyliczyć i wypłacić kwotę wyrównania obejmującą różnicę między świadczeniem wypłaconym i wyliczonym od (...) 85,93% od należnej kwoty wyliczonej przy przyjęciu (...) 92,25% za okres od dnia 1 września 2011 roku do dnia 30 listopada 2013 roku co stanowi kwotę 1931,67 zł brutto (pismo ZUS z dnia 12.09.2017 r. k. 39). Nie jest sporne między stronami wyrównanie za okres od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 31 marca 2017 roku ZUS wyliczył i wypłacił wnioskodawcy decyzją z dnia 9 marca 2017 roku zatem w tym zakresie decyzja nie wymagała korekty.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając wyrok w punkcie III i VI.

Wyrokowi zarzucał:

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez nieprawidłowe zasądzenie kwoty wyrównania w wysokości 1931,67 zł za okres od 1 września 2011 roku do 30 listopada 2013 roku gdy w rzeczywistości takie wyrównanie za wskazany okres wnioskodawcy się nie należy;

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, że należy się wnioskodawcy wyrównanie w wysokości 1931,67 zł za okres od 1 września 2011 roku do 30 listopada 2013 roku gdy w rzeczywistości takie wyrównanie się nie należy.

Wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew jej zarzutom Sąd Apelacyjny nie stwierdza naruszenia prawa procesowego ani błędu w ustaleniach faktycznych, ponieważ stan faktyczny był bezsporny i wynikał wprost z materiału zgromadzonego w postępowaniu przed organem rentowym oraz z prawomocnych rozstrzygnięć Sądu Okręgowego w sprawach z odwołań wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy i interpretację okoliczności faktycznych nie znajdującą potwierdzenia.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.

Co do postanowienia zawartego w punkcie VI właściwym środkiem odwoławczym jest zażalenie, dlatego też w tym zakresie Sąd Apelacyjny wydał odrębne postanowienie.